

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Tot jugant

Els xavals de la generació Lletenpols vam avançar-nos a Fraga Iribarne: el carrer és nostre. Sobretot a l'estiu. Matí, tarda i nit. I el carrer, San Anastasio fronterer amb Magdalena i Carmen, terreny utòpic de joc. Emulàvem Kubala i el lleidatà Gensana; amb pistoles d'aigua érem Gary Cooper; quan el sol flamejava ens aïllàvem al magatzem Calderó amb carretons fets caravanes a l'Oest assaltades pels sioux de Sitting Bull; al capvespre envaïem els tallers de LA MAÑANA quan els linotipistes, suant a bots i barrals, convertien les notícies en plom. El repertori de jocs era un arsenal que ni el de la Cerdera: a guinera i amagar; churro media manga i manga entera; el mocador àgil; ballar la baldufa i bescanviar cromos amb les xavales del carrer. Amb tot, el joc de trons era entre el "Santa Rita Rita Rita lo que se da no se quita" i el "Fuera de mi castillo que todo es mio". ¿Fluïa la mala bava caragol bover que l'educació marista ens va encriptar? Tanmateix, ¿he madurat? Si no m'agradés jugar, ¿edificaria columnes en un matutí del règim? Que el gordo i el prim, Junqueras i Puigdemont, juguin al *fuera de mi castillo que todo es mio*, sona a quan érem xavals. Només que avui el carrer ja no és nostre. És dels cotxes i de les manifestacions teledirigides que han oblidat les regles del joc.